

Sygn. akt IV CSK 611/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa U. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko K. K.

o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 maja 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 maja 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 28 października 2018 r., którym utrzymano w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zasądzający od pozwanej na rzecz powodowej spółki kwotę 1.199.250 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę

wykładni przepisów w postaci konieczności określenia, czy oraz w jakim zakresie art. 555 k.c. należy stosować do umów licencyjnych uregulowanych w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Ponadto pozwana powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w zakresie podstaw odnoszących się do naruszenia art. 245 k.p.c. oraz art. 278 § 1 k.p.c.

W odpowiedzi powódka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o odrzucenie lub oddalenie skargi, a w każdym przypadku o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Przesłanka w postaci oczywistego uzasadnienia skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r.,

I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Sąd Najwyższy nie znajduje w zaskarżonym orzeczeniu wadliwości w opisanym powyżej rozumieniu, a w szczególności nie stanowią ich rzekome naruszenia przepisów proceduralnych, na które powołuje się skarżąca. Wprawdzie z formalnego punktu widzenia skarżąca ma rację, że podpisane przez strony dokumenty prywatne w postaci protokołu odbioru oraz faktury VAT stanowią jedynie dowody na okoliczność złożenia oświadczeń przez osoby, które je podpisały, jednakże zupełnie naturalne i prawidłowe jest wyciągnięcie z faktu złożenia takich oświadczeń wniosku, że oświadczenia te odpowiadały rzeczywistości. W konsekwencji oznacza to przyjęcie, iż powodowa spółka spełniła świadczenie.

W odniesieniu do zarzutu związanego z oddaleniem wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego należy zwrócić uwagę, że sposób sformułowania wymienionego wniosku sprawia, iż *prima facie* zasadne wydaje się stwierdzenie Sądu Apelacyjnego, zgodnie z którym pozwana dążyła do wykazania za pomocą opinii biegłego okoliczności faktycznych, które nie wymagały wiadomości specjalnych. Pozwana wносиła bowiem m.in. o ustalenie przez biegłego, czy powodowa spółka wykonała sporne oprogramowanie oraz, czy zostało ono wydane pozwanej. Ponadto, nawet gdyby przy bliższej analizie stwierdzenie powyższe nie okazało się ostatecznie uzasadnione, nie wykazano, by bezzasadne było stanowisko Sądu II instancji uznające złożony wniosek dowodowy za spóźniony. Sprawia to łącznie, że oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego nie można uznać za oczywiście wadliwe.

W odniesieniu do pozostałych potencjalnych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należy wskazać, że przedstawiona przez pozwaną kwestia stosowania art. 555 k.c. do umów licencyjnych mogłaby potencjalnie stanowić istotne zagadnienie prawne lub też uzasadniać potrzebę wykładni przepisów. Zastrzec należy jednak, że w przypadku obu tych przesłanek konieczne jest wykazanie, iż rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego bądź dokonanie wykładni ma znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy (por. postanowienia SN z 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15–16, poz. 243, oraz

z 29 kwietnia 2016 r., I CSK 641/15). Skarżąca nie zdołała wykazać, by taki związek zachodził w niniejszej sprawie. W szczególności, wobec przyjętego przez Sady obu instancji wniosku, zgodnie z którym pozwanej przekazane zostało sporne oprogramowanie, a pozwana nie dowiodła, by było ono wadliwe, bez znaczenia pozostaje, czy do umowy łączącej strony należy zastosować art. 555 k.c. Wskazać należy również, że Sąd Apelacyjny uzasadniał brak podstaw do odstąpienia przez pozwaną od umowy z powołaniem się na art. 55 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a nie na regulację Kodeksu cywilnego dotyczącą umowy sprzedaży.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Kwota zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu radcy prawnego w wysokości wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).